

РЕШЕНИЕ

№ 5551

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д. Л. Д.

при участието на секретаря А. И. И.
като разгледа докладваното от Д. Л. Д. Административно наказателно дело № 20231110208733 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на Р. С. С. против Наказателно постановление № 23-4332-007632/10.05.2023 г., издадено от началник на сектор в Пътна полиция – СДВР, с което, на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДП, на жалбоподателя била наложена глоба, в размер на 100 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДП. Били му отнети и 10 контролни точки.

НП е обжалвано от наказаното физическо лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление. Навеждат се доводи за процесуални нарушения (липса на компетентност на наказващия орган; необсъдено възражение; неprecизно посочено място), за недоказаност на административното обвинение и за маловажност на случая. Моли се за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа изложените в жалбата съображения, като се позовава на събраните гласни доказателства и експертно заключение. Моли за отмяна на атакуваното НП. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган, редовно уведомен, не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 31.03.2023 г., около 09:25 ч. жалбоподателят С. управлявал лек автомобил Ауди А5, ДК № в гр. , по бул. „” от ул. „” към метростанция „ - ”. В района на магазин „ С. преминал през кръстовище при червена сигнализация на светофара, в резултат на което бил спрял за проверка от служителите при ОПП-СДВР В. Б. и К. Д..

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по

делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетелите В. Б. и К. Д.; АУАН; НП; възражение; справка за нарушения; заповеди за компетентност; заключение на СТЕ.

Времевата отдалеченост на инкриминираните събития, отнесени към датата на разпита (19.07.2023 г.) и динамиката в работата на полицейските служители биха могли да обяснят защо разпитаният свидетел в АУАН да не изложи ясен и последователен спомен за хода на събитията. Същевременно, макар и след запознаване със съдържанието на акта, по изрично искане на повереника, актосъставителят изложи хронология и особености на събитията, кореспондиращи с изложеното в АУАН, поради което и презумпцията по чл. 189, ал. 2 ЗДП не може да бъде счетена за оборена.

Тук е мястото, във връзка с част от наведените от жалбоподателя доводи, да се направят някои уточнения. На първо място, представеният с жалбата снимков материал не представлява годно веществено доказателствено средство, поради липсата на сигурност – кой, кога и къде е изготвил процесните фотографски изображения.

На следващо място, твърденията на жалбоподателя, нямат доказателствена стойност, доколкото г-н С. няма свидетелско качество, нито носи отговорност за изявленията си. Независимо от това, същите имат характер на възражения по фактите, които коректният процесуален подход изисква да бъдат обсъдени.

Прави се възражение, касателно обстоятелството - на кое точно кръстовище е реализиран съставът на нарушението. На първо място, повече от уместно е да се отбележи, че заключението на СТЕ (неразделна част от което съставляват и изявленията, направени от експерта в съдебно заседание), дава еднозначен отговор – че описаното в АУАН и НП кръстовище, е именно онагледеното на снимки № 1 - 3, а не – както твърди жалбоподателят – онагледеното на снимки № 4 и № 5.

В хода по същество, повереникът се позовава на показанията на актосъставителя – че паркираният служебен автомобил не се е намирал в странична на бул. „, улица. В принципен план, цитирането на показанията на свидетеля е коректно извършено. Формираните фактически изводи, въз основа на това изявление, обаче, според съда са различни от тези на жалбоподателя. Това е така, доколкото, съгласно заключението на СТЕ (вкл. и онагледено, посредством инкорпориране на снимков материал от различни ъгли – белег на задълбочен и добросъвестен подход, типичен за това вещо лице), първото от двете кръстовища, по посока на движение на жалбоподателя към магазин ХИТ, е именно с ул. “ (от което експертът подчертава дебело, че от страничната улица няма видимост към светофарната уредба) и в този смисъл самият актосъставител потвърждава, че проверяващият екип се е намирал на самия булевард, а не – в странична улица, без в нито един момент да твърди, че с другия член на екипа са били в служебния автомобил, в момента на извършване на нарушението (т. е. физическото местонахождение на патрулния автомобил към този момент не е ключово за изграждане на изводите на съда). Нещо повече – дори да се приеме, че към момента на деянието, служителите са били в патрулката (данни в тази или в диаметрална насока по делото няма, поради което съдът обсъжда и двете хипотези), то св. Б. навежда доводи, че мястото на нарушението е попадало в обхвата на видеорегистратора на служебния автомобил (което, поради изтеклия период от време и съобразно постъпилата справка от ОПП-СДВР не може да бъде допълнително проверено, но и без съдът да разполага с данни за обвързаности, зависимости или друга категория отношения, които да направят актосъставителя заинтересован от

изхода на производството), т. е. налага се извод, че предната част на автомобила е била насочена към процесното кръстовище (самият свидетел заявява: „той мина реално пред нас...“ и „ние бяхме зад него, когато го видяхме, той мина пред нас“) и видимостта е позволявала конкретни възприятия на полицейските служители, независимо дали са били вътре в него или извън него.

В хода по същество се навеждат доводи, също така, че посоченото място на нарушението е непрецизно посочено. Макар основателността на едно подобно твърдение да има отношение и към процесуалните нарушения и възможността за организиране на адекватна защита (т. е. въпроси, които следва да бъдат обект на обсъждане в последващ раздел на настоящото изложение), то има и фактически аспекти и предполага обсъждане и на наличните по делото доказателства. В подкрепа на своята теза, повереникът се позовава на даден от вещото лице в съдебно заседание отговор – за наличието на две кръстовища преди магазин, които е обследвало и онагледило със снимков материал (т. е. преди метростанция „,, по посока на движение на управлявания от жалбоподателя автомобил: едното и второто – след него и преди метростанцията) и за още две – след търговския обект, със същата посока на движение, представляващи входни точки за клиентския му паркинг и товарен вход. В този смисъл и доколкото и в АУАН, и в НП изрично е отразена посока на движение „... към метростанция „,,“, то и според съда липсва обосновано съмнение за потенциално объркване с цитираните от вещото лице други кръстовища, намиращи се след нея, по посока на движение на автомобила. Нещо повече – изричното упоменаване на кръстовището „... до магазин“, отнесено към отразеното в изводите на вещото лице разстояние от около 200 метра между кръстовището на бул. „Ал. Малинов“ и ул. „Самара“, от една страна и това, онагледено на снимки № 1-3, на което е реализирано деянието, трудно би могло да обоснове опасност от заблуда в резултат на която да не може да бъде организирана защита.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложенето на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Възраженията за допуснати процесуални нарушения са неоснователни. На първо място, съдът вече изложи съображения по прецизността на индивидуализиране на мястото на нарушението, които е безпредметно да бъдат преповтаряни. На следващо място, въпросът с компетентността на наказващия орган се изяснява в нужната степен от приложените по преписката заповеди № 8121К-13312/28.10.2019 г. и № 8121з-1632/02.12.2021 г., при наличие на които и при изрично предвидена законова възможност за делегиране на правомощията за съставяне на наказателни постановления, доводите на жалбоподателя не биха могли да бъдат споделени.

Абсолютно коректно се сочи, че обсъждането на подадено срещу АУАН възражение е белег за прозрачност, предвидимост и добросъвестност в работата на контролните органи. Съдебната практика, обаче (напр. Р 6404/2014 АССГ, I кас. с-в; Р 1770/2023 АССГ, II кас с-в; Р 1770/2023 г. АССГ, II кас с-в и др.), нееднократно е приемала, че липсата на подобно обсъждане не прегражда пътя за реализиране на защитата, респективно – възможността за организирането ѝ, особено предвид наличието на опция за съдебна фаза на производството.

По приложението на материалния закон

НП е законосъобразно и от материалноправна гледна точка. В хода на съдебното следствие се установи по несъмнен начин, че на 31.03.2023 г., около 09:25 ч. жалбоподателят С. управлявал лек автомобил Ауди А5, ДК № в гр. по бул. „” от ул. „” към метростанция ”, като в района на магазин ХИТ преминал през кръстовище, при червена сигнализация на светофара

Нарушението е на просто извършване, като за неговата съставомерност законодателят не е поставил изискване за настъпване на определени съставомерни имуществени или неимуществени вреди.

От субективна страна, вън от съмнение е обстоятелството, че жалбоподателят е имал възможност да формира представи за наличието на червена светофарна сигнализация, т. е. за общественоопасния характер на своето действие по несъобразяване с изрично правило за поведение, като, въпреки това, е предприел действие по навлизане в кръстовището.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в ЗДП задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да

са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с пътната безопасност – особено актуална тема като неправомерно навлизане в кръстовище крие риск от настъпване на мащабно ПТП с потенциално неограничен кръг засегнати лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на този пропуск се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

По наказанието

Съгласно разпоредбата на чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДП, наказва се с глоба 100 лв. водач, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването. Санкцията е фиксирана, поради което всякакви разсъждения по индивидуализацията ѝ са безпредметни.

За пълнота на изложението, следва да се отбележи, че жалбата срещу атакуваното наказателно постановление, в частта относно отнетите контролни точки, е недопустима. И теорията, и практиката са категорични, по отношение на изискването за законоустановеност на нарушенията и наказанията, т. е. нарушения и наказания са само тези, посочени в закона. Административните наказания са *numerus clausus* изброени в разпоредбата на чл. 13 ЗАНН и отнемането на контролни точки не е сред тях. Системата на контролните точки е средство за контрол, от страна на Пътна полиция, върху изрядното поведение на водачите на МПС, но отнемането им няма санкционен характер, по смисъла на ЗАНН, а има характер на административна мярка, а не – на наказание. В допълнение, чл. 2, ал. 1 ЗАНН регламентира, че наказанията се определят само със закон или указ, а точковата система, съгласно чл. 157, ал. 3 ЗДП, се регламентира с наредба.

Действително, когато е опорочена административнонаказателната процедура, отмяната на наказателното постановление влече след себе си неминуемо отмяна и на отнемането на точките. В настоящия случай, обаче, атакуваното наказателно постановление е законосъобразно и от материална, и от процесуална гледна точка, поради което и доводите в жалбата, касаещи отнемането на точките, не следва да бъдат обсъждани по същество. С тези аргументи, в тази си част жалбата е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане.

По разноските

Липсата на доказателства за представителство и за реално направени разноски от наказващия орган, както и отсъствието на претенция за присъждане, не предполагат произнасяне от съда.

Същевременно, направените деловодни разноски за изготвяне на АТЕ, с оглед изхода на производството и разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК вр. чл. 84 ЗАНН (чл. 63д ЗАНН касае само разноските на страните), следва да бъдат възложени, в тежест на жалбоподателя.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и правилно и, като такова, следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-007632/10.05.2023 г., издадено от началник на сектор в Пътна полиция – СДВР, с което, на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДП, на Р. С. С. била наложена глоба, в размер на 100 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 ЗДП.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Р. С. С. в частта, касаеща отнемането на 10 контролни точки.

ОСЪЖДА, на основание чл. 189, ал. 3 НПК, Р. С. С., ЕГН ***** да заплати по сметка на СРС сумата от 591,40 лева – деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: